

kat. 453/4 v Z. do úplného a neobmezeného vlastnictví a strpěti, by bylo pro žalobce na pozemek ten vloženo právo vlastnické, vyhověly soudy všech tří stolic, nejvyšší soud z těchto

důvodů:

Nestačí, že v kupních smlouvách ze dne 29. května 1923 a ze dne 31. prosince 1924 byla jako předmět kupu mimo jiné uvedena též parcela čís. k. 453/4 a že na základě těchto listin bylo vloženo vlastnické právo k této parcele pro manžele S. resp. pro žalované. Neboť platným titulem k nabytí držby a vlastnictví není listina sama o sobě, nýbrž právní jednání listinou tou vyjádřené. Při žádné z těchto dvou kupních smluv však nesměřovala vůle stran k prodeji sporné parcely čís. k. 453/4. To je patrné z toho, že parcela k. čís. 453/4, nemající znatelných hranic a splývající s ostatním pozemkem žalobců, nebyla J. S. odevzdána, nýbrž zůstala i nadále v užívání žalobců. J. S. pak nemohl podle § 442 obč. z. postoupiti F. V. více práva než měl sám a je zjištěno, že mu spornou parcelu do držby neodevzdal. F. V. při náležité pozornosti musel poznati, že sporná parcela je sloučena s ostatními pozemky žalobců a že je těmito stále užívána. Nenabyl tedy F. V. onoho pozemku v důvěře ve veřejné knihy a proto ani jeho dědicové nemohou dovolávati se důvěry ve veřejné knihy. Předpis § 440 obč. z. upravuje případ, kterému ze dvou skutečných nabyvatelů nemovitostí, žádajících o knihovní vtělení, přísluší přednost; nelze ho však použiti v souzeném sporu, kde žalobcové jako vlastníci naturální nastupují na žalované jako knihovní držitelé žalobou podle § 372 obč. z. V souzeném případě nepřicházejí v úvahu předpisy §§ 871 a násl. obč. z., poněvadž při obou shora uvedených kupních smlouvách pozemek p. čís. 453/4 podle souhlasné vůle stran netvořil předmět kupu a vůle stran byla v listině nesprávně vyjádřena. Ježto nejde o neplatnost kupní smlouvy pro omyl, neplatí promlčecí lhůta § 1487 obč. z. Předpisu § 63 kn. z. nelze použiti, poněvadž nejde o žalobu na knihovní výmaz a obnovení předšlého stavu. Nemůže býti ani řeči o tom, že by se žalobci bezdůvodně obohatili na újmu žalovaných, kdyby sporný pozemek podrželi.

Čís. 14131.

Zákon ze dne 30. ledna 1920 čís. 82 Sb. z. a n.

Za vnucené správy přecházejí práva a povinnosti ze smlouvy domovnícké s vlastníka domu nebo jeho zmocněnce na vnuceného správce.

(Rozh. ze dne 31. ledna 1935, Rv I 2765/34.)

Žalovaní namítli proti soudní výpovědi z bytu mimo jiné, že výpověď jim nebyla dána majitelem domu, nýbrž vnuceným správcem domu, který k dání výpovědi není legitimován, a že s majitelem domu uzavřeli domovníckou smlouvu na 6 let, která je chráněna před předčasným zrušením služebního poměru. Soudní výpověď byla ponechána v účinnosti nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Marně se snaží dovolatelé doličiti, že vnucený správce není oprávněn k výpovědi domovnického poměru, poukazem k tomu, že z domovnického poměru neplynou podle §§ 8 a 15 zák. čís. 82 z roku 1920 sb. z. a n. pro vnucenou správu žádné užitky. Dovolatelé přehlíží, že podle §§ 109 a 112 ex. ř. je vnucený správce nejen oprávněn na místě dlužníkově veškeré užitky a příjmy nemovitosti vybírat, nýbrž že je také oprávněn nemovitost spravovati a za tím účelem předsevzítí veškerá opatření, která patří k řádnému a prospěšnému hospodaření na nemovitosti. Zákonem ze dne 30. ledna 1920 čís. 82 sb. z. a n. jsou domovníkům v §§ 1 odst. 2, 5 a 6 odst. 1 uloženy důležité povinnosti týkající se správy domu a jest podle § 5 domovník povinen poslouchati příkazu vlastníka domu nebo jeho zmocněnce (zástupce) co do správy domu a dohledu naň, a oznámiti majiteli domu nebo jeho zástupci závady a stížnosti přednesené jemu nájemníky. Z ustanovení toho jakož i z ustanovení §§ 109, 111 a 112 ex. ř. vyplývá, že po dobu vnucené správy přecházejí práva a povinnosti ze smlouvy o poměru domovníkům s vlastníka domu nebo jeho zmocněnce na vnuceného správce, a že zejména má tento podle § 10 zák. č. 82 z roku 1920 právo zrušiti domovnický poměr výpovědí na čtvrt roku v obvyklých lhůtách pro nájmy, nebyla-li smluvena lhůta delší, jakož i že má právo podle §§ 11 a 12 zákona toho zrušiti z důležitých příčin domovnický poměr okamžitě bez výpovědi bez ohledu, na jakou dobu byl smluvní poměr uzavřen. Bylo zjištěno, že žalovaní domovnické práce konali špatně a nedbale, a že po celý den se doma nezdržují, jsouce po celý den za svou vlastní práci mimo domov. Z toho usoudily soudy, že žalovaní domovnické práce řádně konati ani nemohou, a že žalobce byl oprávněn dáti jim nejen čtvrtletní výpověď, nýbrž domovnický poměr zrušiti ihned bez výpovědi. Žalovaní nemohou se proto cítiti dotčenými, když na místě okamžitého zrušení domovnického poměru dostali čtvrtletní výpověď.

Čís. 14132.

Péče podle § 1157 obč. zák. je uložena zaměstnavateli, nikoliv zaměstnanému, jenž není povinnen, aby zaměstnavatele upozorňoval na potřebu ochrany.

Nestačí, že pracovní místnost vyhovovala předpisům stavebním a zdravotním, nýbrž její zařízení musí býti takové, aby při něm byly život a zdraví zaměstnanců dostatečně chráněny.

Výrazem »nářadí« ve smyslu § 1157 obč. zák. je rozuměti předměty, určené k provádění pracovních úkonů.

(Rozh. ze dne 31. ledna 1935, Rv II 293/33.)

Žalobkyně byla zaměstnána u žalované v kuchyni jako výpomocná síla. Jednou, jdouc do kuchyně, chtěla rozžehnouti v kuchyni světlo, zavadila však špičkou boty o bedničku, podpírající prkno, položené